

พระราชดำรัส^(๑)

พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล

เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต

วันจันทร์ ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓

ขอขอบใจนาย^(๒) ที่ได้ถวายพรในนามของทุก ๆ ท่าน และได้ชมว่าทำงานมาเป็นเวลากว่าห้าสิบปีด้วยความสามารถ. ความจริงกว่าห้าสิบปีนี้ ก็พยายามทำตามที่มีความสามารถที่จะทำและมานึกดู การทำงานอะไรก็ตามจะทำคนเดียวไม่ได้. ท่านที่มาในที่นี้ ทั้งข้างนอกข้างในตามรายงานมีถึงหมื่นหกพันคน ก็ได้เห็นโดยตรง และคนที่อยู่ข้างนอก อยู่ที่ข้างนอกวังข้างนอกกรุง ก็ยังมีถึงประมาณกันว่าหกสิบล้าน ทุกคนก็มีความสามารถทั้งนั้น หรือควรที่จะมีความสามารถ. เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน ประเทศไทยมีประมาณยี่สิบล้านคน เดียวนี้มีหกสิบล้านคน ประเทศชาติควรจะเจริญเพราะว่ามีบุคลากรมาก แต่ก็ได้บ่นกันว่าเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยดี ไม่ดีเท่าที่ควร. จะทำอย่างไรสำหรับให้ดีขึ้น แต่ละคนควรจะพิจารณาว่าอะไรเป็นปัจจัยสำคัญ.

ก่อนลงมานี้ ได้ดูรายการโทรทัศน์ของฝรั่ง เกี่ยวข้องกับการศึกษา. เขาพูดถึงการศึกษาของเด็ก แล้วเด็กเหล่านั้นต่อไปก็จะเป็นผู้ใหญ่. ทุกคนที่อยู่ในที่นี้ก็เคยเป็นเด็ก เมื่อห้าสิบห้าปีก่อน ส่วนใหญ่ก็เป็นเด็ก บางคนก็ยังไม่เกิด. จึงมานึกดูว่า ถ้าได้ปฏิบัติอย่างที่เขาปฏิบัติ อาจจะมีผลเจริญมากกว่านี้. ตอนนี้จะยังไม่กล้าให้ฟังว่า เขาสอนอย่างไร หรือที่เขาศึกษาเด็กตั้งแต่อายุหนึ่งขวบถึงอายุสี่ขวบ เขาทำอย่างไร. ความจริงเด็กเหล่านั้นเขาได้รับการสอน แต่ส่วนใหญ่ได้สอนตัวเอง ก็เลยไม่ทราบว่าท่านจำได้หรือเปล่าเมื่ออายุสี่ขวบว่า สอนตัวเองว่าอย่างไร. ก็จะเอาต่อไป.

แต่ตอนนี้ขอพูดอีกเรื่อง ไปคนละเรื่อง เนื่องจากนายได้พูดถึงน้ำท่วม. น้ำท่วมนั้นท่วมหนักที่ทางภาคใต้และโดยเฉพาะที่ภาคใหญ่ และภายในไม่กี่วัน ได้รับข่าวโดยตรงจากผู้ไปและมารายงาน ทำให้ทราบว่าควรจะได้ทำอะไร. ที่ใช้คำว่าทำอะไร หมายความว่าที่ควรจะทำก่อนน้ำท่วม. การมีภัยธรรมชาติหรือมีภัยอะไรก็ตาม มีปัญหาอะไรก็ตาม ถ้าไม่ได้เตรียมการแก้ไขมาก่อน ภัยธรรมชาติหรือภัยอื่น ๆ ก็จะรุนแรง. เขาพูดว่ามีความเสียหายถึงพันล้าน ความจริงคะเนว่ามากกว่าพันล้าน มากกว่ามาก. แต่คะเนว่า ถ้าได้ทำมาก่อน คือป้องกันมาก่อน การป้องกันนั้นไม่ถึงพันล้านแน่. นึกดูว่าอาจจะเป็นประมาณห้าร้อยล้าน. ฉะนั้น ถ้าหากได้ทำมาแล้วก่อน ที่ลงทุนนั้นก็กลับคืนมาหลายเท่าตัวแล้ว.

---

^(๑) เรียบเรียงขึ้นตามที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้

^(๒) นายชวน หลีกภัย

ที่ท่วมครั้งก่อนที่รุนแรงที่สุดเป็นปี ๒๕๓๑ และครั้งนั้นก็เสียหายมาก. ได้เคยไปที่นั่นและได้ศึกษาทั้งในที่และทั้งในแผนที่ ว่าควรจะทำอย่างไร แต่ทำไมทราบเพราะอะไร เหมือนเขาบอกว่ามันแพง. ก็อย่างที่ว่า มันแพงจริงแต่ว่าจะคุ้ม. อย่างไรก็ตาม มาเมื่อไม่กี่วันนี้ ก็ได้พบท่านผู้ใหญ่ แล้วท่านผู้ใหญ่ก็บอกว่า ทำแน่ ควรจะทำ. ก็ดีใจ เพราะว่าในอนาคตอาจจะมี ความเสียหายน้อยลง. ที่ได้รับรายงานก็เห็นชัดว่า โครงการที่วางมาไว้แล้วสิบสองปีก่อนนี้ ควรจะได้ทำเหมือนตามที่ได้แจ้งว่าควรจะทำ. ที่เขาทำในครั้งเมื่อสิบสองปีก็ทำนิด ๆ หน่อย ๆ มีหน้าซำยังไปสร้างอะไรที่ทำให้น้ำท่วมที่นั่นร้ายขึ้น ทำให้หาคใหญ่ท่วมในตัวเมือง. ที่แรกไม่เชื่อ แต่แล้วก็เห็นในรายงาน ท่วมถึงสามเมตรก็มี เป็นความจริง. ทำไมท่วมอย่างนั้น ก็เพราะว่าจาก แรงคน. แทนที่จะไปทำเขื่อนที่อื่น เพื่อที่จะเก็บน้ำเอาไว้ หรือป้องกันน้ำท่วม หรือเก็บน้ำสำหรับ มาทำการเพาะปลูกในหน้าแล้ง กลับไปทำเขื่อนกั้นน้ำ ทำให้เมืองหาคใหญ่จมลงไปใต้น้ำ. เวลาสร้างเขื่อนที่ไหนเขาก็ร้องโวยวายว่าทำให้ท่วม ทำให้เสียหาย ขอชดเชยต่าง ๆ. ตอนนี้อะแล้ว เป็นความจริงแล้ว ก็ชดเชย ต้องชดเชยเป็นพันล้าน เพราะว่าไปสร้างถนนให้น้ำลงไม่ได้ จนกระทั่งเมื่อน้ำลงมาแล้ว น้ำก็เอ่อขึ้นมา. นอกจากนี้ควรจะได้ทำพนัง ก็ใช้ถนนเหมือนกัน แต่อีกสายหนึ่ง ก็ไม่ได้ทำ. ถนนที่ควรจะเป็นพนังนั้น ก็ทำเสีย. ถนนที่เป็นเขื่อนนั้นทำสูง และไม่ทำช่องให้น้ำผ่าน. ก็คือแสดงให้เห็นว่าหลักวิชาไม่ได้อยู่ในสมองของผู้ปฏิบัติ. เลยทำให้ นึกว่า คนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือแม้จะไม่ใช่อุเชี่ยวชาญ ทุกคนควรจะมีความรู้ มีความคิด ที่จะป้องกันได้ และสามารถที่จะแจ้งให้ผู้ที่ควรจะมีความคิด หรือให้ผู้ที่ทำหน้าที่ ได้ทำ.

เมื่อปี ๗๖ ได้เคยพูดว่า คนที่เราเลือก เรา คือประชาชน เลือกให้เป็นผู้แทน จะเป็นผู้ที่พูดแทนเรา. เมื่อ ๔ ธันวาคม ๗๖ ได้บอกว่าผู้ที่เลือก เราเลือกให้พูดแทนเรา คือเป็นผู้แทน ของเราและพูดแทนเรา. มาบัดนี้ไม่มี ก็เลยไม่มีใครพูดแทน. ตัวเองก็ไม่พูด คนที่พูดแทนก็ไม่มี. แต่ว่าเมื่อตะกี้นี้เมื่อเข้ามานี้มีคนพูดแทน ก็หวังว่าจะเป็น การพูดแทนของประชาชนจริง ๆ. เขาบอกว่า เขาพูดในนามของประชาชนคนไทย ว่าจะทำตามเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าอยู่หัว. อันนี้ ไม่ทราบว่าเขารู้เรื่องดีอย่างไร ว่าเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าอยู่หัวคืออะไร. แต่ก็ควรจะรู้ หรืออย่างน้อยที่สุดท่านผู้ใหญ่นั่งอยู่ข้างในนี้ก็น่าจะรู้ น่าจะเข้าใจ เพราะว่าคนจำนวนมาก ส่วนใหญ่ ก็ได้ฟัง พูดถึงเศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่มาหลายต่อหลายครั้ง และไม่ได้คัดค้านว่าใช้ไม่ได้ ทำไม่ได้. มีบางคนพูดบอกว่า เศรษฐกิจพอเพียงนี้ ไม่ถูก ทำไม่ได้ ไม่ดี. มีคนเขาพูด แต่ว่า ส่วนใหญ่บอกว่าดี. แต่พวกส่วนใหญ่ที่บอกว่าดีนี้ เข้าใจแค่ไหนก็ไม่ทราบ. จะอย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจพอเพียงนี้ ขออย่าว่าเป็นทั้งเศรษฐกิจและความประพฤติ ที่ทำอะไรเพื่อให้เกิดผล โดยมีเหตุและผล คือเกิดผลมาจากเหตุ. ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ผลที่ออกมา คือสิ่งที่ติดตามเหตุ เช่นการกระทำ ก็จะเป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้นก็จะเป็นการกระทำที่ดี. ดี แปลว่า มีประสิทธิผล. ดี แปลว่ามีประโยชน์. ดี แปลว่าทำให้มีความสุข.

คราวนี้ก็ขอกลับมาอีกเรื่อง ที่พูดตะกี้ว่าใครต่อใครก็บอกว่า พูดถึงทุกวันให้เลือกคนดี แล้วไม่อธิบายว่าคนดีเป็นอะไร คนดี. ไม่รู้ว่าการวิเคราะห์ศัพท์ว่าดีนั้นแปลว่าอะไร แต่ขอให้เป็นคนดี. คนดีนี้ โดยมากก็นึกถึงว่าคนไหนมีความสุข คนไหนรวย ก็เป็นคนดี เพราะว่าเขาทำเก่ง. อันนี้ก็สงสัยได้เหมือนกัน. นี่ไม่ใช่พูดกระทบกระทั่งใคร แต่อาจจะนึกว่ากระทบกระทั่งเขา. คนไหนที่นึกว่ากระทบกระทั่ง ก็อาจจะไม่ใช่คนดี (เสียงหัวเราะ).

นึกถึงการพูดก่อนลงมานี้ ได้คิดว่าเราอยู่ในที่ลำบาก เพราะว่าถ้าพูดอะไรก็ตาม คนก็ถือเป็นเรื่องจริงหรือเป็นสิ่งที่ควรจะทำตาม. นี่แหละที่เดือดร้อน เพราะว่าที่พูดนี้ได้เตรียมการมาเลยสักนิดเดียว ไม่ได้จด แม้จะคิดก็คิดเมื่อตะกี้. ก่อนลงมา ดูทีวี ดูโทรทัศน์ต่างประเทศ พูดถึงว่าเด็กสองขวบสามขวบเขาเล่นกัน. เด็กที่โตหน่อยคืออายุสี่ขวบ เขาจะรีดผ้า. เขาจะเอาเตารีดผ้าซึ่งทำด้วยพลาสติก ไม่แข็งนัก. เขามาเจอเด็กอีกคนขึ้นไปนั่ง บนโต๊ะรีดผ้า เขาก็ไถ่ลงไป. เด็กอีกคนก็ไม่ลง ทำหน้าเฉย ไม่ลง คือบอกว่านี่เป็นที่ของผม ไถ่ลงไม่ได้. เขาก็เลยเอาเตารีดผ้านั้นนะ ตีหัว (เสียงหัวเราะ) ป็อกๆ (เสียงหัวเราะ). ลงท้ายเด็กคนนั้นก็ร้องไห้หนีไป ไปฟ้องครู. คนที่เคาะหัวนั้นก็รีดผ้าได้ผลสำเร็จ หมายความว่า เขาปฏิบัติตัวถูกต้อง. เขาถูกต้องเพราะว่าที่ตรงนั้นสำหรับรีดผ้า ไม่ใช่สำหรับนั่ง. คนที่นั่งบนนั้น ผิด ถูกไถ่ไปก็ไม่ต้องเอาใจใส่ต่อไป. อันนี้เขาโชว์ให้ดู เขาแสดงให้ดู เขาก็ตั้งใจที่จะให้ดูว่า เราควรจะทำอย่างไร. ของเราก็มี ไม่ใช่เด็กสี่ขวบ เด็กสี่ขวบ (เสียงหัวเราะ) ไปไถ่คนโน้น ไถ่คนนี้ มาฟ้องมาร้อง แล้วอีกคนก็นั่งอยู่ บอกว่าไม่ไป (เสียงหัวเราะ). ทำไมเป็นอย่างนั้นก็ เพราะว่าไม่ได้สั่งไม่ได้สอน ว่าอะไรเป็นผลเป็นประโยชน์ของประเทศชาติ. คนที่มานั่งบนโต๊ะรีดผ้านั้นเขาก็มีสิทธิ์ เขาอยู่ในห้องนั้นเขามีสิทธิ์ที่จะนั่งบนโต๊ะรีดผ้า. คนที่จะมารีดผ้าก็มีสิทธิ์ที่จะรีดผ้า. อันนี้เป็นปัญหาโลกแตก แต่ทำอย่างไรสำหรับให้ทั้งสองคนปรองดองกันได้ ไม่ทะเลาะกัน และปฏิบัติอะไรที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้มีความสุข ได้มีที่นั่ง ได้มีที่รีดผ้า.

ที่เล่าให้ฟังนี้ เพราะว่าฟังมาก ดูวิธีเขาสอน หรือวิธีที่เขาแสดงให้เห็นว่าเด็กมีปัญหา. ที่นี้ไม่มีเด็กสี่ขวบ แต่ว่าก็เคยมีอายุสี่ขวบกันมาแล้ว. ฉะนั้น แต่ละคนอาจจะจำไม่ได้ เพราะสี่ขวบนี้ เด็กมาก. ตัวข้าพเจ้าเองจำได้ เข้าใจว่าสี่ขวบก็จำได้ แต่ว่าเลือนราง. ถ้าถือว่าเมื่อสี่ขวบเป็นครู ให้ตัวเองก็อาจจะไม่มีประโยชน์มากนัก เพราะว่าจำไม่ค่อยได้. แต่ว่าเมื่ออายุถึงเจ็ดสิบสาม จะเจ็ดสิบสี่เต็มพวงนี้ ก็นึกกลับคืนกลับไปในอดีต ให้ถึงประมาณว่าสักสิบขวบ หรือเจ็ดขวบ แปดขวบ ก็เรียนรู้ได้เหมือนกัน. มีสิ่งที่เราผ่านมา เอามาใช้ได้ ไม่ใช่ว่าผ่านไปแล้วก็ผ่านไป. เมื่อวานนี้เราทำอะไร วันนี้ก็เป็นประโยชน์. เมื่อชั่วโมงที่แล้ว ดูอะไรทำอะไร ก็มีประโยชน์. หมายความว่า ต้องคิด แต่ละท่านก็คิดได้เหมือนกัน.

ที่พูดอย่างนี้วนไปวนมา จากเรื่องของเด็กมาถึงผู้ใหญ่ จากเรื่องน้ำท่วมมาถึงการ
สร้างเขื่อน ก็เพราะอย่างที่พูดตะกี้ว่า กลุ้มใจ. ลงมาพูดต่อหน้าชุมนุมนี้ ถ้าพูดอะไรที่ไม่เข้าเรื่อง
ก็ถูกว่ากล่าวว่าคุณไม่รู้เรื่อง. ถ้าพูดอะไรที่ดี แต่ไปเข้าใจผิด ก็อาจจะเสียหาย. อย่างเคยพูดแล้ว
คนก็บอกว่าพระเจ้าอยู่หัวพูดอย่างนี้ ๆ ความจริงไม่ได้พูดอย่างนี้ หรือพูด แต่เข้าใจผิดว่าเป็นอีกอย่าง.
แม้จะผู้ใหญ่ ได้รับคำสั่งหรือคำขอร้อง เสร็จแล้วรีบไปทำ ทำผิดก็มี. ฉะนั้น การฝึกตัวเองให้ฟัง
ให้ถาม ให้เข้าใจ เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับทุกคน. แม้จะอายุเจ็ดสิบสามก็ต้องฝึก. มากกว่า
เจ็ดสิบสาม แผลสิบก็ยังคงฝึก. แผลสิบนั้นนะ มีท่านผู้อายุแผลสิบก็น่าชื่นชม. ท่านเดินตรง
แล้วก็ทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ก็หมายความว่าท่านคิด ท่านคิดรอบคอบ.

มีท่านผู้หนึ่งในที่นี้ ท่านบอกว่าจะตายแล้ว. เราก็บอกกับท่านว่าอย่าเพิ่งตาย
(เสียงหัวเราะ) ถ้าตายก็ไม่มีประโยชน์ แล้วก็ให้พรไปขอให้อายุยืน. ท่านก็อายุแผลสิบกว่าแล้ว
ท่านก็รับคำสั่ง ท่านรับคำสั่งด้วยความฉลาด ว่าคนเราต้องมีชีวิตอยู่. ถ้าไม่มีชีวิตอยู่ ก็ทำงาน
อะไรไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมไม่ได้. ท่านก็เลยเดินมา เดินมานั่งอยู่ที่นี้ แล้วฟัง แล้วพยักหน้า
ว่าถูกแล้ว (เสียงหัวเราะ). ทำอย่างนี้มาสองครั้ง ไม่ใช่ครั้งนี้ครั้งเดียว. ครั้งก่อนท่านก็บอกว่าจะตาย
ไม่ไหว จะตาย. เลยเตือนบอกว่า ไม่ให้ตาย แล้วพูดภาษาแขกด้วย ไปบอกท่าน มีคำสั่งภาษาแขก
ให้อายุยืน ทีฆายุโก โทตุ (เสียงหัวเราะ). ท่านก็รับคำสั่ง แล้วท่านก็เดินมาประชุม เดินมาประชุม
แล้วก็บอกว่า พระเจ้าอยู่หัวสั่ง ไม่ให้ตาย (เสียงหัวเราะ) เราก็ต้องไม่ตาย.

นี่คราวนี้เหมือนกัน ท่านลืมหรืออย่างไรไม่ทราบว่าได้รับคำสั่ง หรือคำสั่งนั้น
มันหมดอายุแล้ว (เสียงหัวเราะ). ท่านน่าจะหมดอายุ ถ้าท่านไม่ได้มาบอกว่าหมดอายุแล้ว ไม่ดี.
คราวก่อนนี้ท่านบอกว่าท่านหมดอายุ แล้วคราวหลังนี้ท่านแย่งอกแ่ง ๆ ๆ จนกระทั่งลุกขึ้นมาไม่ได้.
มีคนมาฟ้องว่าท่านจะไม่ยอมอยู่แล้ว เราก็ไม่รู้ละ เรื่องของท่านเอง ถ้าท่านอยากจะตายก็ตายไป
(เสียงหัวเราะ) แต่คนเขาก็อ้อนวอน สั่งให้ท่านไม่ตาย. มาครั้งนี้ก็พูดภาษาแขกอีกนะ ไม่ให้ตาย
ให้อายุยืน. ท่านก็มาได้ แล้วท่านก็ไปประชุม แต่ว่าท่านก็บอกขอทำงานน้อยลงไปหน่อย เพราะก็
แก่แล้ว. ก็เลยยอม คนอื่นไปทำงานแทน. เมื่อคนอื่นทำงานแทน เอาผลงานของคนอื่นมาตรวจ
งานอะไรต่าง ๆ มากู เอ๊ะ ทำไมมันเป็นแบบนี้ มันมีผิด ก็เลยให้แก้. แก้เสร็จแล้วก็ส่งที่แก้กลับมา
เอ๊ะ มันก็ยังผิดอีก เลยชักเหน้อย. เลยนึกว่าคราวนี้ส่งคืนไป คงต้องให้ท่านผู้ที่จะตายตรวจงานอีกที.
ที่ตรวจงานที่นี้ ก็บอกรายละเอียดให้ได้ว่า มีประมุขประเทศในยุโรป ซึ่งควรจะใส่อยู่ในงานนี้
ว่ามีวันพระสมภพ จะเรียกว่าสมภพเพราะว่าท่านเป็นผู้ครองนคร ท่านสละราชสมบัติแล้ว
แล้วก็พระโอรสเป็นประมุขขึ้นมา ไม่ยกบอกในบัญชี. ก็หมายความว่าต้องแก้ ให้เปลี่ยน.
ส่วนผู้ที่ลาแล้ว ก็ไม่มีหน้าที่ตำแหน่งที่จะเป็นประมุข จึงต้องแก้ไขในบัญชีนั้น. อันนี้ฝากเอาไว้
ให้ลองตรวจดู. นี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับท่านทุกคนทั้งหลายนอกจากท่านผู้เฒ่า (เสียงหัวเราะ).

กลับมาเรื่องน้ำท่วมที่หาคใหญ่ ก่อนลงมาประชุมของราชประชานุเคราะห์ พอติได้รับรายงานประมาณสิบห้านาทีก่อนที่จะลงมา ก็มาเล่าให้ชุมนุมราชประชานุเคราะห์ทราบ. คราวนี้เช่นเดียวกัน สิบห้านาทีก่อนลงมานี้ ก็ได้รายงานจากชุมพร. ชุมพรนั้นได้มาบอกว่าสี่ปีแล้ว น้ำไม่ท่วม. ตอนที่ยังไม่ได้รายงานยังกลัวเหมือนกันว่าชุมพรน้ำอาจจะท่วม เพราะปีนี้ฝนตกหนัก แต่ปรากฏว่าฝนตกหนักไม่ได้ทำให้น้ำท่วมในเมืองอย่างที่เคย. นี้เอารายงานมา ตามปกติไม่เอา กระดาษอะไรลงมาเลย ลืมก็ลืมไป แต่อันนี้ลืมไม่ได้ ก็ต้องเอากระดาษมา เพราะว่าเขาเพิ่งยื่น เอามาให้. มีตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ พายุเกย์ ฝนตกมาแล้วน้ำท่วมหนัก นี้พุดถึงในเมือง. ต่อมา อีกห้าปี ปี ๓๗ น้ำก็ท่วม ๓๘ น้ำก็ท่วม ๓๘ น้ำท่วมซ้ำ ๔๐ พายุซีต้า น้ำท่วมหนักมาก. ถึงได้ไปพิจารณาต่อไปว่า ทำไมปี ๔๑ น้ำฝนลงมาหนัก น้ำไม่ท่วม. พายุลินดา คงได้ยืน. ในปีเดียวกัน ปี ๔๑ หรือในปี ในเดือนธันวาคม วันที่ ๖ ธันวาคม ฝนตกหนักมาก น้ำไม่ท่วม เพราะว่าได้ชุดคลองหัววัง - พนังตัก เสร็จเรียบร้อย. ปี ๔๓ นี้ ฝนตกหนักน้ำไม่ท่วม.

๒๗ พฤศจิกายน เมื่อไม่กี่วันนี้ ที่หลังจากหาคใหญ่ท่วมแล้วก็กลัวกันว่าชุมพรจะท่วม แต่ไม่ท่วม. ฝนที่ลงมาเป็นมิลลิเมตร พายุเกย์ร้อยสี่สิบสองมิลลิเมตร พายุซีต้าสามร้อยเจ็ดสิบสามมิลลิเมตร น้ำท่วมหนัก แต่มาถึงลินดา น้ำไม่ท่วม ร้อยหกสิบสามมิลลิเมตร. มาถึงปี ๔๑ สี่ร้อยสิบหก มิลลิเมตร น้ำไม่ท่วม.

ก็หมายความว่า ที่ทำโครงการอย่างที่เล่าให้ฟังวันก่อนนี้ว่าใช้เงินสามสิบล้านกว่า ๆ ก็สำเร็จ. ที่จริงก็ไม่แพง ทำให้ความเสียหายเป็นพันล้าน เหลือสามสิบล้าน. สามสิบล้านนี้ ไม่ใช่เงินของรัฐบาลเลย. เงินของรัฐบาลคือเงินของประชาชน ก็หมายความว่าเงินสามสิบล้านนี้ ไม่ใช่เงินของประชาชน แต่ก็ประชาชนอยู่เหมือนกัน เพราะว่าเงินของราชประชานุเคราะห์ เป็นเงินบริจาคของประชาชน. ก็หมายความว่า ประชาชนจะสามารถปกครองประเทศเหมือนกัน ถ้าพยายามทำให้ถูกต้อง แล้วประหยัดดี. ถ้ารัฐบาลทำก็อาจจะกว่าสามสิบล้าน. นี้ไม่ใช่รัฐบาล (เสียงหัวเราะ) คือรัฐบาลนี้ไม่ใช่รัฐบาลแล้ว เป็นรัฐบาลชั่วคราว เขาก็ว่าอย่างนั้นใช่ไหม (เสียงหัวเราะ) แต่ตอนนี้ไม่อยากแหวะ คือถ้าหากว่าทำอย่างที่ประชาชนทำ ราชประชานุเคราะห์ทำ มันก็ควรจะถูกกว่า เพราะว่าราชประชานุเคราะห์ แปลว่า ราชะ กับประชา อนุเคราะห์ซึ่งกันและกัน ก็มีความเอ็นดูกัน. ประชาชนก็เอ็นดูพระราช พระราชาก็เอ็นดูประชาชน. ถ้าทำอย่างนี้ก็จะต้อง ประหยัด เพราะว่าประชาชนก็สงสารพระราช ถ้าต้องเสียเงินมากก็จะทำให้เดือดร้อน พระราชาก็ไม่อยากให้ประชาชนต้องเสียเงินมาก เพราะจะมีความทุกข์ จึงทำให้ถูก ราคาถูกและได้ผล.

ส่วน ขอโทษเถอะรัฐบาล (เสียงหัวเราะ) ไม่ใช่รัฐบาลนี้ รัฐบาลทั่วไป (เสียงหัวเราะ) เขาก็บอกว่า เงินทองอะไรของเรา ไม่ใช่เงินทองของรัฐบาล เป็นเงินทองของประชาชน. ที่จริงเราก็เป็นประชาชน ทุกคนก็เป็นประชาชน ก็ต้องเสียภาษีทั้งนั้น. ก็ต้องถือว่าคนที่เรียกว่ารัฐบาล หรือข้าราชการ หรือเจ้าหน้าที่รัฐวิสาหกิจ หรือใครก็ตาม ก็เป็นประชาชนทั้งนั้น มีหน้าที่ที่จะประหยัดเงิน

ของประเทศชาติ ของประชาชน เพื่อที่จะให้บ้านเมืองมีความปลอดภัย มีความสุข ในขอบเขตของความร่ำรวยของประเทศ คือร่วมกันทั้งหมด. ถ้าทำอย่างนี้ได้ ก็เชื่อว่าประเทศ คือประเทศไทย จะอยู่ได้ มิใช่ว่ารัฐบาลนี้อยู่ได้. รัฐบาลนี้จะเปลี่ยน หรือจะเข้ามาใหม่ หรืออะไร มิใช่ประเด็น แต่ว่าประเทศจะอยู่ได้เพราะว่าปฏิบัติอะไรมีประสิทธิภาพ น้ำไม่ท่วม และประหยัด.

ทั้งหมดนี้พูดอย่างนี้ก็คือเศรษฐกิจพอเพียงนั่นเอง. เศรษฐกิจพอเพียงที่ได้ย้าแล้วย้าอีก แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า Sufficiency Economy. ใครต่อใครก็ต่อว่าว่า ไม่มี Sufficiency Economy แต่ว่าเป็นคำใหม่ของเราก็ได้ คือหมายความว่าประหยัด แต่ไม่ใช่ประหยัด ทำอะไรด้วยความอะลุ่มอล่วยกัน ทำอะไรด้วยเหตุและผล จะเป็นเศรษฐกิจพอเพียง แล้วทุกคนจะมีความสุข. แต่เศรษฐกิจพอเพียงนี้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติยากที่สุด เพราะว่าคนหนึ่งนั่งอยู่ที่นี้ อีกคนหนึ่งอยากจะนั่งเก้าอี้เดียวกัน นั่งได้ไหม. นี่เคยพูดมาหลายปีแล้ว แต่ละคนก็สั่นหัวว่านั่งไม่ได้ เพราะว่าเค็ดรอนเบียดเบียด. แต่คนที่อยู่ข้างหลังโน้น อยากมานั่งข้างหน้านี้ ก็ไม่ได้ ไปอยู่ข้างหลังโน้นก็ไม่ค่อยเห็นผู้พูด. ผู้พูดก็ไม่เห็น (เสียงหัวเราะ) เห็นแต่หัวข้างบนนิดหน่อย (เสียงหัวเราะ). มาอยู่ข้างหน้านี้เห็นเห็นทั้งหน้าทั้งตัวทั้งไม้เท้า (เสียงหัวเราะ) ก็เห็นหมด แต่ว่าต้องยอม. จะให้ท่านที่ถือไม้เท้าไปอยู่ข้างหลังโน้น ก็ค่อนข้างจะทารุณเพราะว่าท่านอยากเห็น. ท่านไม่เห็นมานานแล้วเพราะท่านป่วยก็ให้ท่านเห็น เป็นอันว่าเมตตา ซึ่งกันและกัน.

ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดสำหรับสั่งสอนหรือให้มีอะไรที่น่าสนใจ แต่ให้ได้มานั่งอยู่ด้วยกัน เพราะว่าท่านทั้งหลายได้มาให้พร. เมื่อให้พร มันก็ต้องมี เออ จะเรียกว่าอะไร ที่ให้จิตใจมันถึงกันได้. ถ้ามาถึง มานั่ง มาถวายพระพร แล้วเราก็บอก ขอบใจ ลาก่อน (เสียงหัวเราะ) มันก็ไม่มีความอบอุ่น ความครึกครื้น ความสุข. ไม่มีความสุข มันก็เสียเปล่าๆ. ท่านก็เสียเวลามาก เสียน้ำมันรถยนต์ ซึ่งแพง. เราก็เสีย เสียน้ำมันรถยนต์ที่เล่นมา. อุตส่าห์ใช้รถคันเล็ก ๆ (เสียงหัวเราะ) ไม่ค่อยเปลืองน้ำมัน. เราไม่ใช้รถโบราณ. รถสมัยใหม่กินน้ำมันน้อยหน่อย แต่น้ำมันสมัยใหม่มันแพง (เสียงหัวเราะ) ไม่รู้ทำไมมันแพง (เสียงหัวเราะ). แต่ยังไงสมัยนี้อะไร ๆ ก็แพงขึ้นทุกที จะให้น้ำมันถูกลงมาก็ลำบาก นอกจากหาวิธีที่จะทำน้ำมันที่ราคาถูกลง ซึ่งก็ทำได้เหมือนกัน ถูกว่านิดหน่อย คือแทนที่จะใช้น้ำมันที่มีออกเทน ๘๕ ก็ใช้ออกเทน ๘๐ แล้วก็เติมกอสซอลเข้าไปนิดหน่อยได้ ๘๕ ก็มีวิธีทำได้. อาจจะเป็นได้ว่า รถจะวิ่งไม่เร็ว. ก็ดีเหมือนกัน รถไม่วิ่งเร็วเกินไป จะได้ไม่ชนมากเกินไป ก็จะได้ประหยัด. ทั้งหมดนี้เป็นความคิดที่ให้พอเพียง. ถ้าทำอะไรที่อยากให้ดีที่สุด มีรถคันนี้วิ่งได้สามร้อย กิโลเมตรต่อชั่วโมง แล้วไปหาถนน ถนนที่ไหนมันจะเล่นสามร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงได้. ถนนที่วิ่งได้เร็วมาก วิ่งสามร้อยไม่ถึง ถึงที่ (เสียงหัวเราะ). เขาก็เลยไม่วิ่งสามร้อย. ถามเขาวิ่งเท่าไร เขาวิ่งร้อยสี่สิบร้อยห้าสิบ. มันก็มากแล้วร้อยสี่สิบร้อยห้าสิบ. วันก่อนนี้มีคนเขาเล่นรถจากกรุงเทพฯ ไปหัวหิน. รถเล็กกว่าคันอื่น ก็วิ่งร้อยห้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ใช้น้ำมันเดิม ก็ของสวนจิตรนี่นะ ก็ใช้ได้. คือทดลองดู วิ่งได้ เครื่องก็ไม่เสีย แล้วก็วิ่งได้เร็ว กินน้ำมันก็ไม่มากกว่าเดิม และตรงข้ามทำให้เครื่องดีขึ้น สะอาด ไม่มีมลพิษ.

ก๊าซโซฮอลล์นี้ ทำมาหลายปีแล้ว สิบบปีได้ ก็ใช้ได้ แต่ว่าที่ยังไม่เผยแพร่มาก เพราะเหตุว่า ถ้าทำกอสอลล์จะต้องเสียภาษี. ลงท้ายน้ำมันก๊าซโซฮอลล์นี้จะแพงกว่าน้ำมันสิบบเจ็ดบาท จึงยังไม่บอกว่าจะจะใช้. ถ้าใช้ได้ ไม่จำเป็นที่จะเก็บภาษีมากนัก แต่เขากลัวกันว่าถ้าไม่เก็บ ภาษีมาก เดียวแทนที่จะใส่รด จะเอาไปคืม (เสียงหัวเราะ) ไปบริโภค. คำว่าบริโภคนะ เอาน้ำมัน ก๊าซโซฮอลล์ เอากอสอลล์ใส่ในรถก็เป็นการบริโภคเหมือนกัน แต่การบริโภคนั้นก็ได้ผลว่ารถมันแล่น ก็บริโภคการคมนาคม. แต่ว่าบริโภคใส่ในปากก็เป็นการบริโภคเหมือนกัน. บริโภคใส่ในปาก แล้วก็ไปใส่ในรถ บริโภคใส่ในรถให้แล่นไป มีหวังถึงที่ (เสียงหัวเราะ) เหมือนกัน. ฉะนั้น ก็เลยยังไม่แนะนำให้ใช้กอสอลล์บริโภคเป็นเชื้อเพลิงใส่ในปาก. แต่ถ้าสมมุติว่ากอสอลล์ที่ทำ แล้วบริโภคโดยใส่ในรถ แล้วแล่นได้ ก็ไม่ต้องเก็บภาษีให้มันแพง. แต่ว่านักเศรษฐศาสตร์ท่านบอกว่า กอสอลล์ต้องเก็บภาษี ถ้าไม่เก็บภาษีไม่ใช่กอสอลล์ เราก็คงไม่เข้าใจ ไม่ค่อยเข้าใจเศรษฐศาสตร์นัก. แต่อย่างไร ท่านไปคิดนะ.

ข้อสำคัญที่สุด กอสอลล์นี้ถ้าดีจริง ๆ สามารถที่จะผลิตในประเทศ. ผลิตในประเทศ ก็ไม่ต้องเสียเงินตราต่างประเทศ. แต่ไม่ทราบว่าจะทำไม นักเศรษฐศาสตร์ท่านชอบ ต้องซื้อ เงินตราต่างประเทศ ไม่ยอมซื้อเป็นเงินบาท. แต่อย่างไรก็ขอแนะนำว่า ถ้าสมมุติว่าใช้กอสอลล์ผลิต ในประเทศ การปลูกก็ต้องให้ดี ต้องให้ทางกระทรวงเกษตรและกระทรวงอุตสาหกรรมร่วมมือกัน ให้ผลิตกอสอลล์ได้ ไม่ต้องเสียเงินตราต่างประเทศ. ถ้าไม่ต้องเสียเงินตราต่างประเทศแล้ว เศรษฐกิจ ของเราควรจะดีกว่า หรืออาจจะไม่ดีเพราะว่าเงินดอลลาร์ไม่เดินสะพัด. อันนี้พูดแบบคนไม่รู้เรื่อง การคลังการเศรษฐกิจ แต่เรานึกดูว่า ถ้าสมมุติว่าใช้สิ่งของที่ทำในเมืองไทย ในประเทศเอง แล้วทำ ได้ดี ก็มีมาก. อ้อยที่ปลูกที่ต่าง ๆ เขาบอกว่ามีมากเกินไป ขายไม่ได้ ราคาตก เราก็ไปซื้อในราคาที่ดี พอสมควรมาทำกอสอลล์ แล้วผู้ที่ปลูกอ้อยก็ได้เงิน ผู้ที่ทำกอสอลล์ก็ได้เงิน เป็นเงินบาทนะ อย่าให้ เป็นเงินดอลลาร์หรือยูโร เราก็จะสามารถใช้น้ำมัน ใช้เชื้อเพลิง ที่ไม่ต้องเสียดอลลาร์หรือยูโร. แต่คนเขาก็อาจจะว่า ว่าเราไม่สมัยใหม่ เพราะว่าคนที่ไม่ใช้ดอลลาร์ไม่ใช้ยูโร รู้สึกว่าเป็นคนจน. แต่เดี๋ยวนี้คนจนเขาก็ใช้เงินดอลลาร์ทั้งนั้น อะไร ๆ ก็ซื้อดอลลาร์.

ไม่ทราบว่ายังไง เดี่ยวนี้ดู ๆ อย่างในกรุงหรือแม้แต่ในชนบท คนซื้อของที่มาจาก ต่างประเทศทั้งนั้น ไม่ใช่ประหยัด. เขาบอกซื้อของในเมืองไทย ของในเมืองไทยนี้ราคาแพง. ทำไมจะไม่แพง ก็เพราะเงินบาทนี้มันไปซื้อดอลลาร์. เท่าไรแล้วเดี๋ยวนี้ มันเกือบจะห้าสิบบแล้วนะ ก็หมายความว่ามันแพง. แต่ถ้าเป็นดอลลาร์ ก็ถูกนะ แทนที่จะเป็นห้าสิบบบาท เอ้อ สี่สิบบบาท สี่สิบบสามบาท สี่สิบบสามบาทก็เป็นหนึ่งดอลลาร์เท่านั้นเอง. เราซื้ออะไรที่ราคาสี่สิบบสามบาท ถ้าใช้ เป็นเงินดอลลาร์มันหนึ่งดอลลาร์เท่านั้นเอง. ที่จริงมันมากกว่าหนึ่งดอลลาร์เพราะว่าต้องเดินทางมา สมมุติดอลลาร์ครึ่ง ๑.๕ ดอลลาร์ คู่มันน้อย เพราะว่าสี่สิบบสามบาทมาก. อันนี้ที่ไม่เข้าใจ ที่คือสิ่งของอีกหนึ่งดอลลาร์ ก็เก็บภาษีได้ เก็บภาษีขาเข้าก็ได้. อันนี้พูดชกยุ่ง เพราะว่าถ้าพูดมากไป เดียวท่านรัฐมนตรีโกธร (เสียงหัวเราะ) ปลัดกระทรวงก็โกธร อธิบดีก็โกธร ท่านผู้ว่าการธนาคาร ทูทนาการก็โกธรทั้งนั้น. อย่าโกธร นึกดูว่าทำอย่างไรจะให้พอเพียงได้ ก็คงจะดีขึ้น.

อย่างพอเพียงนี้เราก็ทำ เราเขียนเรื่องทฤษฎีใหม่ เขียนเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เราก็เขียนเองไม่ให้คนอื่นเขียน ใช้คอมพิวเตอร์. คอมพิวเตอร์ที่ซื้อมาราคาแพง แต่ว่าซื้อมาสิบสองปีแล้ว ก็ยังใช้อยู่ ยังใช้คอมพิวเตอร์ที่อายุกว่าสิบสองสิบสามปีแล้ว. ซื้อมา ตอนนั้นหำรอบได้คอมพิวเตอร์มา. มาถึงหำรอบ ก็คอมพิวเตอร์อันเดียวกันนะ ก็ใช้อยู่. ต้นปี ๔๓ นี้เขาไว้วายกันใหญ่ว่าจะมีวายทูเค. ตอนแรกก็ไม่เข้าใจ วายทูเคคืออะไร. แต่แท้จริงวายทูเคก็พูดปีที่แล้ว ก่อนวายทูเคคิดหนึ่งว่า น่ากลัว เดี่ยวคอมพิวเตอร์มันพัง. วันนั้นเมื่อปีที่แล้ว ก่อนปีใหม่นิดเดียว ได้พูดถึงวายทูเค. วันนั้นคงเสียงสั้น เพราะกลัวคอมพิวเตอร์จะพัง. วันปีใหม่ตั้งใจจะมาจ้องคอมพิวเตอร์ (เสียงหัวเราะ) จะจ้องคอมพิวเตอร์ ผ่านสองยามคอมพิวเตอร์จะว่าอย่างไร (เสียงหัวเราะ). พอได้มีการเลี้ยง. การเลี้ยงมันก็ไม่ถูก ไม่ได้ประหยัด แต่ที่จริงเลี้ยงก็ไม่ได้ฟุ่มเฟือยอะไร. ก็อุ้มคอมพิวเตอร์ไป (เสียงหัวเราะ) ไปไว้ข้างๆ โต๊ะที่รับประทานอาหาร. ทางโน้นเขาเล่นดนตรีซึ่งซ่างๆ ร้องเพลง ก็บอกเงียบๆ หน่อย โง่ๆ หน่อย มันเกือบสองยามแล้ว คอมพิวเตอร์อยากพูดบ้าง (เสียงหัวเราะ). คอมพิวเตอร์มันพูดทุกนาที ทุกๆ นาทีว่า สบายดี. แล้วก็มาถึงสองยาม กดจิ้ง ขอเคชะ ขอพระราชทานถวายพระพร แสบปีนิวเียร์ เซอร์ (เสียงหัวเราะ). เอ้อ ก็ตกใจนะ วันนีวันที่ ๑ มกรา สองศูนย์ศูนย์ศูนย์ เอ มันก็ทำงานนี้. ที่หลังก็กดอีกทีว่า เวลา ๐๐.๐๑ ก็หมายความว่าใช้ได้ คอมพิวเตอร์นี้มันผ่านไปได้. คอยชั่วโมงหนึ่ง มันก็ยังแสบปีนิวเียร์อยู่นั่นนะ ใช้ได้.

วันรุ่งขึ้นก็บอกวันนี้วันที่ ๒ มกรา สองศูนย์ศูนย์ศูนย์ นี้ก็ต้องใช้ปีฝรั่ง. เราก็แหวะว่าทำไมไม่ใช้ ๒๕๔๓ เขาบอกว่าคอมพิวเตอร์เขาบอก ผมเป็นคอมพิวเตอร์ฝรั่ง ผมก็ต้องพูดเป็นปีฝรั่ง. ก็เอา แต่ว่าทำไปทำไม ใครต่อใคร ตั้งแต่ท่านนายกกลงมาถึงคนเดินถนน เอ้อ ท่านก็เดินถนนนะ (เสียงหัวเราะ) ก็เดี๋ยวนี้เป็นปีสองศูนย์ศูนย์ศูนย์ อีกไม่กี่วันก็จะเป็นสองศูนย์ศูนย์หนึ่ง ก็ใช้อย่างนี้เพราะว่ามันเกิดเป็นสหัสวรรษใหม่. เดี่ยวนี้เรายังอยู่ในสหัสวรรษเก่า นี้ของฝรั่งนะ. ของไทยก็เป็นสหัสวรรษเก่าเหมือนกัน ถึงวันที่ ๑ มกราก็เป็นสหัสวรรษใหม่. เดี่ยวนี้เลยพูดไม่ได้ปีพุทธศักราชเท่านั้น ๆ มีแต่ทางราชการที่เขียนพระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกาอะไรต่าง ๆ เป็นปีพุทธศักราช ๒๕๔๓ ๒๕๔๔. แต่อย่างไร เราก็ยอมแพ้. ปีที่แล้วเราก็แหวะว่าไม่ใช่สหัสวรรษใหม่ แต่ลงท้ายถึงยอมแพ้ ว่าเขาก็เรียกว่าเป็นสหัสวรรษใหม่ และเดี๋ยวนี้เรายอมแพ้ราบคาบ เพราะว่ามีคนเขาเอาแซกโซโฟนมาให้ใหม่ เมื่อไม่กี่วันนี้ะ เอาแซกโซโฟนให้ แซกโซโฟนมิลลิเนียม (เสียงหัวเราะ) แซกโซโฟนสองพัน โมเดลสองพัน. เราก็ต้องเล่น โมเดลสองพันจะว่าโมเดล ๒๕๔๓ หรือ ๔๔ อะไรก็ได้. เขาสร้างในเมืองนอก เขาเรียกว่าแซกโซโฟนโมเดลมิลลิเนียม สองศูนย์ศูนย์ศูนย์ เราก็เลยต้องยอมแพ้. แต่ว่าอย่างไรๆ ปีนี้มันก็ยังเป็นปี ๒๕๔๓ แล้วก็ปีหน้าก็เป็น ๒๕๔๔ ก็เลยทำให้รู้สึกว่ามีสองอย่าง อะไรเป็นฝรั่ง อะไรเป็นไทย ไม่เข้ากันนะ ไม่เข้ากัน.

แล้วก็อีกก็ปีนะ สองปี ท่านรัฐมนตรีจะกลายเป็น WTO ท่านก็บอกว่าการค้าต้องเสรี. คนเดี๋ยวนี้มีการค้าเสรีนี้แน่ เราเสียเปรียบ ต้องอธิบายนะ ต้องอธิบายให้ประชาชนทราบว่าทำอะไรดี ไม่งั้นเขาถูกต่างประเทศเอาเปรียบ. เดี่ยวนี้ต่างประเทศเขาก็เอาเปรียบกันเอง ไม่ใช่เราด้วย. ไม่ใช่เขาเอาเปรียบเรา เขาเอาเปรียบกันเอง เขาทะเลาะกันเองทั่วโลก. ที่เราทะเลาะกันในเมืองไทย ไม่ใช่เป็นของแปลก ปรกติธรรมดา (เสียงหัวเราะ). ในโลกนี้เขาทะเลาะกันหนักมาก เขาม่ากันตายอย่างหนัก ระหว่างประเทศเราบางพวก แล้วก็ทะเลาะกัน. เราอย่าเอาอย่าง. ถ้าเราเอาอย่างแล้ว เราสมัยใหม่อย่างไม่ดี. ฉะนั้น ก็ขอฝากว่า การปฏิบัติระหว่างประชาชนทุกอายุทุกอาชีพ ให้ปรองดองกัน.

กลับมาถึงรายการโทรทัศน์ ว่าเด็ก ๆ เขาปล่อยให้ทะเลาะกัน แต่ในที่สุดเขาก็ช่วยกัน. ครูไม่ได้สอน แต่ว่าเด็ก ๆ สู้ห้ำคนเขาช่วยกันสร้างบ้าน. เขาว่าอย่างไรนะ คบเด็กสร้างบ้าน แล้วก็คบอะไรสร้างเมืองก็ไม่รู้. นั่นนะเขาคบเด็กสร้างบ้าน (เสียงหัวเราะ) เขาคบบ้านขึ้นมา เข้าไป แล้วก็ย้ายบ้านไป. เขาทำเอง หมายความว่ามนุษย์ตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ เขามีสัญชาตญาณที่จะต้องช่วยกัน มีสัญชาตญาณที่จะตีหัวกัน อย่างที่เล่าให้ฟัง. แต่ว่าเมื่อตีหัวแล้วรู้ว่าไม่ได้ผล หรือได้ผลทำให้เขาร้องไห้ ก็กลับมาร่วมมือกันสร้างบ้าน. เขาคบกันเอง สร้างบ้าน. คือน่าดูรายการนี้นะ. ที่นี้ ไม่กลับ ไปต่อ.

เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายก็ทราบว่าเราเลี้ยงสุนัข. เขาอยากเรียกว่าสุนัขพอเพียง แต่ที่จริงไม่พอเพียง เป็นสุนัขประหยัด แล้วท่านผู้ว่าพระนครก็รับรอง ว่าเลี้ยงสุนัขประหยัดดี. ท่านเลี้ยงแมว เราเลี้ยงหมา (เสียงหัวเราะ) มีประโยชน์มาก. สุนัขนี้มีลูกมาก เก้าตัว. ชุดแรกเมื่อสองปี สุนัขประหยัดตัวแรกออกลูกมาเก้าตัว. และแล้วเมื่อสี่เดือน สุนัขอีกตัวหนึ่งออกลูกมาอีกเก้าตัว เป็นสิบแปด. แล้วก็เมื่อสองเดือน สุนัขอีกตัวออกลูกมาอีกเก้าตัว (เสียงหัวเราะ) เป็นมงคลอย่างยิ่ง (เสียงหัวเราะ) เป็นยี่สิบเจ็ด (เสียงหัวเราะ). แต่หลังนี้ ที่สองเดือนนี้เป็นครูกี่อันนี้. ชุดแรก เก้าตัวแรก ได้แจกไปให้คนที่ต้องการไปเจ็ดตัว เหลือสองตัว. ชุดที่สอง เก้าตัวที่สอง แจกไปสามตัว เหลือหก. ชุดที่สามนี้เก้าตัว ไม่แจก เป็นครู.

เมื่อวานนี้เอง ไปที่คอก มีตัวหนึ่ง เป็นตัวที่แปด ชื่อทองอัฐ. ทองอัฐเป็นขนมนะ ไม่ทราบว่าใครเคยกินขนมทองอัฐ. เก้าตัวนี้เป็นขนมทั้งนั้น เป็นชื่อขนมทั้งนั้น เพราะว่ารุ่นแม่หางม้วน แล้วก็บอกว่าลูกนะจะต้องชื่อทองม้วน (เสียงหัวเราะ). มีอีกตัว น้องของทองแดง เราจะให้ชื่อว่าทองม้วนไม่ได้ น้องของทองแดง ก็ทองเหลือง (เสียงหัวเราะ). ทองเหลืองนี้ ก็ให้คนอื่นเขาไปเลี้ยง. ลูกนะจะให้ชื่อว่าทองเหลือง ปรากฏว่าตัวแรกทีออกมาเป็นตัวเมีย. ตัวเมียให้ชื่อทองเหลืองไม่ได้ แข็งกินไป เลยชื่อว่าทองชมพูท (เสียงหัวเราะ). ทองชมพูท (เสียงหัวเราะ) เป็นขนมเหมือนกัน ขนมทองชมพูท. ตัวที่สองเป็นผู้ชาย จะให้ชื่อว่าทองม้วน ก็ไม่ได้เพราะว่ามีขนมชื่อทองเอก เอกต้องมาก่อน. ตัวที่หนึ่ง ทองชมพูท. ตัวที่สอง ทองเอก ก็เป็นขนม. ตัวที่สาม เป็นทองม้วน. ตัวที่สี่ เป็นทองทัด. เดือดร้อนเหมือนกันเพราะว่ามีคนชื่อ

ทองทัต (เสียงหัวเราะ) แต่ว่ายังไงก็ บางคนเขาให้ชื่อ ก็ให้ชื่อคน เขานับถือใครก็ให้ชื่อ. นี่ไม่ได้ตั้งใจที่จะดูหมิ่นว่าคนที่ชื่อทองทัต. ทองม้วนก็มี วันก่อนนี้มีคนชื่อทองม้วนมา ชมพูก็มี ชื่อบุคคลคนที่ชื่อเอกก็มี ก็ทองทัต. ตัวต่อไป ชื่อทองพลุ คงไม่มีชื่อคน ชื่อพลุ ได้ชื่อทองพลุ. ต่อไปก็ชื่อ ทองหยิบ (เสียงหัวเราะ). แล้วตัวที่เจ็ด ชื่อทองหยอด (เสียงหัวเราะ). ตัวที่แปด ชื่อทองอัฐ อัฐละ หรืออัฐ. ตัวที่เก้า ชื่อทองนพ แล้ววงเล็บว่า คุณ (เสียงหัวเราะ). ทองนพคุณ ก็เป็นขนมณะอย่าไปนึกว่าเป็นชื่อคน. ชื่อคนก็มีนพคุณเยอะเยอะ แต่ว่านี้เป็นชื่อขนมทองนพคุณ ขนมทั้งเก้าตัว.

นี้จะเล่าให้ฟังว่า ที่ชื่อทองอัฐ อันทพาลมาก (เสียงหัวเราะ) มันกรูไปอยู่ตัวโน้นตัวนี้. แม่เห็นอย่างนั้นก็กั๊ด กั๊ดแบบสั่งสอน สั่งสอนทองอัฐ. นั่นก็ ร้องเอ็งนิดหนึ่งแล้วก็รู้ว่าตัวผิด. ทองแดงก็สอน แหม ยิงฟัน เจียวใหญ่เลย. ลงท้ายทองอัฐก็เชื่อฟัง แล้วก็ป็นเด็กดี เป็นหมาดี ไม่ไปอยู่คนอื่นเลย นั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม. แสดงให้เห็นว่า เด็ก จะเป็นคนหรือเป็นหมาก็ต้องสั่งสอน. ถ้าสั่งสอน ถ้าฉลาด ก็เชื่อฟัง. แล้วต้องทำให้ดี ไม่อย่างนั้นจะยุ่งมาก. เก้าตัวอยู่ในที่เดียวกัน กั๊ดกันเรื่อย ก็เลยทำให้ไม่มีความสุขในที่นั้น เช่นเดียวกันในประเทศชาติถ้ากั๊ดกันมากเกินไป (เสียงหัวเราะ). เคยพูดว่าคนกั๊ดกัน คนบอกว่าทารุณ พูดอย่างนี้พูดหนักเกินไป. ความจริงหมามันกั๊ดกัน แต่คนก็กั๊ดเหมือนกัน ที่เคยบอกนั่นนะ คนกั๊ดกันนี้ คนที่มาฟังบอกว่าพูดหยาบคาย. ที่จริงไม่ได้หยาบคาย ทะเลาะกันนะหยาบคายกว่ากั๊ดกัน เพราะกั๊ดกันมันน้อย. ทะเลาะนะ มันหยาบคาย กั๊ดกันมันตรงไปตรงมา (เสียงหัวเราะ). ถ้ากั๊ดกันอย่างไม่รุนแรงเกินไป ในที่สุดก็เข้าใจกัน ก็มีความสุข มีความสงบ. นี่ได้แก่ตัวนะ เอ๊ะ ก็ปีแล้วที่พูดว่าคนกั๊ดกันนะ ไม่ทราบใครจำได้. อยากรู้ก็ตาม ที่พูด ถึงกลัวเวลาพูดมันหลุดปากออกไป เดียวหาว่าหยาบคาย เดียวหาว่าพูดรุนแรงเกินไป เดียวหาว่าพูดผิด. ถ้าฟังแล้วดี ก็มีความสุข.

ท่านมาให้พร เราก็ให้พรกับทุกท่านที่อยู่ในที่นี้ว่า ให้มีความสุข สงบ ความสุข ความเจริญ ความพอใจ. พอใจอย่างที่รู้ว่าคนอื่นเขาพอใจด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่พอใจแล้วคนอื่นไม่พอใจ. อันนี้ขอดังไว้ว่า การทำให้ตัวเองมีความสุขพอใจโดยที่让别人เขาเสีย คนอื่นเขาไม่พอใจ คนอื่นเขาเสียใจ อันนี้ไม่ดี ไม่ให้พร. ถ้ามีความสุขพอใจแล้วก็สามารถ让别人มีความสุขพอใจ อันนี้ดี ให้พร. ฉะนั้นก็คงพอแล้ว ก็ขอให้พรให้ทุก ๆ ท่านได้รับพรอย่างที่ท่านทั้งหลายก็ได้ มาให้พร. แล้วก็ขอบใจ แล้วก็ขอให้ท่านขอบใจด้วย ที่ได้รับพร และทุกคนก็ให้พรซึ่งกันและกัน. ก็ขอให้จงมีความสุขเจริญ.

